

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kirkeministeren (Bertel Haarder):

Forslaget går ud på at flytte ansvaret for civilregistreringen fra folkekirken og til det, der kaldes en offentlig instans.

Jeg må allerførst sige, at civilregistreringen i dag foretages af en offentlig instans. Når præster og kordegne arbejder med civilregistrering, er de en offentlig myndighed. Jeg er i øvrigt enig i, at der skal tages hensyn til følelser hos det mindretal af den danske befolkning, som ikke er medlemmer af folkekirken. Nogle føler det krænkende at skulle henvende sig til et folkekirkeligt kontor, når de f.eks. skal anmelde et barns fødsel. En gruppe katolikker har endda ført sag mod Kirkeministeriet for at få dom før, at der sker en krænkelse af religionsfriheden, når alle fødsler skal anmeldes til folkekirkens ministerialbog. Men landsretten har her i februar afgjort, at der ikke er noget i den nuværende ordning, som strider mod dansk lov eller danske konventioner. Landsrettens dom er blevet anket til Højesteret.

Der skal som sagt tages rimelige hensyn til mindretal, og det mener jeg også at vi gør. For det første er ministerialbogsførerne, som jeg sagde, en offentlig myndighed.

For det andet sker civilregistreringen ikke i et særlig folkekirkeligt register. Civilregistreringen sker i en database, som er fælles for det centrale danske personregister, CPR, og ministerialbogen. Ministerialbogen er for så vidt kun et edb-program, som ministerialbogsførerne bruger, når de skal lægge oplysninger om fødsler, navne, dødsfald osv. ind i databasen.

For det tredje behøver ingen borger komme i personlig kontakt med ministerialbogsførerne. De blanketter, man skal bruge, når man skal anmelde en fødsel eller anmelde en navngivning eller navneændring, kan man f.eks. hente på internettet på adressen: www.personregistering.dk. Når blanketterne er udfyldt, kan man sende dem med posten til ministerialbogsføreren, eller man kan, når det drejer sig om fødselsanmeldelse, sende dem til en neutral adresse, nemlig: Personregistrering, Postboks 217, 4800 Nykøbing Falster. Så man kan altså i enhver henseende undgå at komme i berøring med en degn, og det er der jo nogle, der helst vil være fri for.

Den sønderjyske ordning, hvor civilregistreringen foretages af personregisterføreren hos kommunen, er grundlagt før Sønderjyllands genforening med Danmark i 1920. Man valgte at videreføre ordningen – jeg er selv blevet registreret efter den – og det gjorde man, fordi den var i gang. Man gjorde det ikke, fordi man ønskede at tage særlige hensyn til det tyske mindretal. Ja, det havde man ikke noget imod, men det var ikke derfor, den blev videreført.

I Sønderjylland sker personregistreringen ved hjælp af skrivemaskine, altså på papir med flere gennemslagskopier. Originalarkene bliver indbundet i bøger, det såkaldte hovedregister. Det ene kopiark bliver så bundet ind i en bog sammen med kopier af andre ark, det såkaldte biregister. Desuden bliver der bl.a. afleveret en kopi til folkeregisteret, som derefter har arbejdet med at taste oplysningerne ind i CPR-registeret.

Kl. 18.45

Det er bestemt ikke nogen enkel og moderne form for registrering. Det system, vi i dag har i den største del af landet, er til gengæld meget moderne og effektivt og langt bedre end det, der anvendes i Sønderjylland. Derfor er der efter regeringens opfattelse ingen grund til at flytte ansvaret for civilregistreringen væk fra ministerialbogsføreren, som har ansvaret i dag.

Den bedste og mest perspektivrige vej frem for civilregistreringen er en helt anden retning. Det er nemlig at forsætte ad den vej, som ministerialbogsføringen for flere år siden slog ind på, nemlig at benytte de muligheder, der i stigende grad findes i kraft af den teknologiske udvikling.

I løbet af et års tid vil det ikke længere være nødvendigt at bringe blanketter ud og sende dem med posten. Man vil i stedet kunne klare de nødvendige anmeldelser elektronisk med digital signatur. Det vil efter regeringens opfattelse yderligere svække det i forvejen meget spinkle grundlag for, at nogle borgere kan føle deres religiøse frihed gået for nær.

Det forslag, der er fremsat her, vil uundgåeligt medføre en forsinkelse i forhold til at tage disse nye metoder i brug. Det vil det, dels fordi beslutningsprocessen i sig selv vil tage tid, dels fordi en flytning af opgaven til andre myndigheder vil forudsætte uddannelse af nye medarbejdere til at varetage arbejdet. Hertil kommer, at det også vil koste penge.

Regeringen vil af disse meget gode grunde afvise beslutningsforslaget.